

Sygn. akt IV U 379/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

23 stycznia 2024 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Górny

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Wawrzyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 stycznia 2024 roku w Sieradzu

odwołania L. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł.

z 27 lipca 2023 r. nr (...)

w sprawie L. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł.

o wysokość emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 379/23

UZASADNIENIE

Decyzją z 27.07.2023. (Nr (...)), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł., odmówił L. O. prawa do przeliczenia emerytury na podstawie art. 114 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS. W decyzji wskazano, że wynagrodzenia z lat 1969 – 1992 zostały uwzględnione przy ustalaniu wysokości emerytury w oparciu o zaświadczenie Rp – 7 z 14.12.1999r.

W odwołaniu, w/w kwestionował przyjęte wynagrodzenia w latach 1969 – 1992. Wskazywał, że wynagrodzenie przyjęte przez ZUS do wyliczenia emerytury powinno być wyższe, bo STW pracował nie tylko jako kierowca, ale także jako konwojent i robotnik.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

L. O., urodził się (...)

W okresie od 16.02.1969 – 30.09.1992, był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Spółdzielni (...) w S. jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5t. Wszyscy kierowcy (...), kwitowali towar pobierany na rozwóz do sklepów. Kierowcy pomagali konwojentom ułożyć towar na samochodzie, pomagali także przy rozładunku. Towar był pobierany z magazynu. Były zawierany umowy o odpowiedzialności za powierzone mienie (**zeznania wnioskodawcy, zeznania świadków – L. B., J. K., S. L., J. S. – na nagraniu CD – 00:06:54 – 00:32:58**

k. 46/akta sprawy; akta osobowe zawierające m.in. angaże, świadectwa pracy, umowy o pracę, zakres czynności).

Decyzją z 30.11.1999r., ZUS (...) Oddział w Ł. przyznał L. O. emeryturę od 18.11.1999r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto podstawę wymiaru renty (**decyzja k. 10/akta ZUS**).

W dniu 4.07.2022r., odwołujący złożył w ZUS wniosek o ponowne obliczenie emerytury. Za okres zatrudnienia od 16.02.1969 – 30.09.1992 w (...) w S., przedłożył kopie kart wynagrodzeń (**k. 163 – 177/akta ZUS**).

Decyzją z 8.07.2022r., ZUS odmówił L. O. prawa do przeliczenia emerytury; wynagrodzenia z lat 1969 – 1992 zostały uwzględnione przy ustaleniu wysokości emerytury w oparciu o zaświadczenie Rp – 7 z 14.12.1999r. Na okoliczność powyższego została wydana decyzja o przeliczeniu emerytury z 23.12.1999r. (**decyzja k. 178/akta ZUS**).

W dniu 7.07.2023r., L. O. złożył w ZUS wniosek o ponowne obliczenie świadczenia (**wniosek/akta ZUS**).

Decyzją z 27.07.2023. (Nr (...)), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł., odmówił L. O. prawa do przeliczenia emerytury na podstawie art. 114 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS. W decyzji wskazano, że wynagrodzenia z lat 1969 – 1992 zostały uwzględnione przy ustalaniu wysokości emerytury w oparciu o zaświadczenie Rp – 7 z 14.12.1999r. (**decyzja/akta ZUS**).

W toku postępowania odwoławczego organ rentowy został zobowiązany do hipotetycznego przeliczenia wysokości emerytury skarżącego na 1.07.2023r. dodatkowo przy uwzględnieniu kart wynagrodzeń wnioskodawcy z (...) w S. z lat 1969 - 1992 znajdujących się w aktach emerytalnych skarżącego (**k. 45/akta sprawy**).

Po rozpatrzeniu kart wynagrodzeń z lat 1969 – 1992 od płatnika składek Spółdzielnia (...) (później Przedsiębiorstwo (...)) ustalono, że są one tożsame z zaświadczeniem Rp – 7 z 14.12.1999r. w latach 1969 – 1975, 1977 – 1979, 1980 – 1982 oraz w roku 1991. W pozostałych latach: 1976, 1983 – 1990, 1992, wynagrodzenia wskazane w kartach wynagrodzeń są niższe niż te wykazane w zaświadczeniu Rp – 7. Do wyliczenia emerytury wnioskodawcy przyjęto wynagrodzenia wskazane w zaświadczeniu Rp – 7 z 14.12.1999r., gdyż są korzystniejsze dla wnioskodawcy. Wwpw emerytury zastosowany do wyliczenia emerytury L. O. z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia, z uwzględnieniem wskazanych kart wynagrodzeń wyniósł 86,09% i jest mniej korzystny od obecnie przyjętego, który wynosi 128,50%. Wysokość emerytury odwołującego wyliczona ze wskaźnika 86,09% na dzień przyznania prawa do emerytury wynosiłaby 820,84zł., zaś na dzień 1.07.2023r. – 2.189,76zł. Wysokość wypłacanej emerytury wnioskodawcy na dzień 1.07.2023r. wynosi 2.543,41zł. (**pismo procesowe ZUS k. 47/akta sprawy**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i w postępowaniu przed organem rentowym. Fakty dotyczące wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy w latach 1969 – 1992, stanowisk zajmowanych w (...) w S., później (...) Sąd ustalił na podstawie zeznań wnioskodawcy oraz świadków L. B., J. K., S. L., J. S.. W poczet materiału dowodowego Sąd przyjął także akta osobowe wnioskodawcy ze spornego okresu zatrudnienia oraz hipotetyczne obliczenia wysokości emerytury dokonane przez ZUS, z uwzględnieniem kart wynagrodzeń z lat 1969 - 1992. Zdaniem Sądu materiał dowodowy nie daje podstaw do przyznania racji odwołującemu, że w spornym okresie zajmował oprócz stanowiska kierowcy samochodu, stanowisko konwojenta i robotnika, przez co przyjęta do obliczenia emerytury przez ZUS wysokość wynagrodzeń, powinna być wyższa. Wszyscy kierowcy zatrudnieni w (...), kwitowali towar pobierany na rozwóz do sklepów. Kierowcy pomagali konwojentom ułożyć towar na samochodzie, pomagali także przy rozładunku. Towar był pobierany z magazynu. Były zawierany umowy o odpowiedzialności za powierzone mienie.

Jak wynika z hipotetycznego wyliczenia ZUS, po rozpatrzeniu kart wynagrodzeń z lat 1969 – 1992, są one tożsame z zaświadczeniem Rp – 7 z 14.12.1999r. w latach 1969 – 1975, 1977 – 1979, 1980 – 1982 oraz w roku 1991. W pozostałych latach: 1976, 1983 – 1990, 1992, wynagrodzenia wskazane w kartach wynagrodzeń są niższe niż te wykazane w zaświadczeniu Rp – 7. Do wyliczenia emerytury wnioskodawcy przyjęto wynagrodzenia wskazane w zaświadczeniu Rp – 7 z 14.12.1999r., gdyż są korzystniejsze dla wnioskodawcy. Wwpw emerytury zastosowany do wyliczenia

emerytury L. O. z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia, z uwzględnieniem wskazanych kart wynagrodzeń wyniósł 86,09% i jest mniej korzystny od obecnie przyjętego, który wynosi 128,50%. Wysokość emerytury odwołującego wyliczona ze wskaźnika 86,09% na dzień przyznania prawa do emerytury wynosiłaby 820,84zł., zaś na dzień 1.07.2023r. – 2.189,76zł. Wysokość wypłaconej emerytury wnioskodawcy na dzień 1.07.2023r. wynosi 2.543,41zł. Uznając materiał dowodowy za wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia, na podstawie art. 235²§1 pkt 2 k.p.c., Sąd pominął jako nieistotny do rozstrzygnięcia sprawy dowód z opinii biegłego, w celu ustalenia jakie wynagrodzenie powinien osiągać skarżący w spornym okresie oraz dowód z akt z odwołania A. K. w zakresie wykazania wysokości emerytury. W judykaturze powszechnie przyjmowany jest pogląd, że granice obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy. Sąd nie jest obowiązany do uwzględnienia kolejnych wniosków dowodowych, tak długo, aż strona udowodni korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (por. wyroki SN z 19.01.2005r., II UKN 103/04, z 2.07.2009r. I UK 37/09, z 8.07.1999r., II UKN 37/99).

Sąd Okręgowy zważył:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 114 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2023r., poz. 1251), prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji.

W ocenie Sądu zaskarżona decyzja odpowiada prawu. Zdanie Sądu brak podstaw do przyjęcia, że w sprawie zostały przedłożone nowe dowody, czy okoliczności, mogące skutkować przeliczeniem wysokości emerytury wnioskodawcy, co potwierdziły hipotetyczne wyliczenia organu rentowego, które nie były kwestionowane.

Z tych względów, na podstawie art. 477¹⁴§1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.